

Àngels Parés i Corretger

FRANCESC MIRABENT I SOLER, PINTOR DE LA CAPELLA DE SANT ANTONI DE L'ARBOÇ

En una de les visites culturals del 2009 de l'Institut d'Estudis Penedesencs, visitàrem la vila de l'Arboç, on fèrem un recorregut per diferents indrets, un dels quals fou la capella de l'hospital de Sant Antoni.

Aquesta capella té unes magnífiques pintures sobre la vida del sant, fetes per l'artista Francesc Mirabent i Soler. En dir els cognoms de l'artista, als sitgetans assistents a la visita guiada ens cridà l'atenció el primer cognom de l'artista, ja que la majoria de Mirabents, i sobretot els que l'escriuen amb be alta, són procedents de Sitges. Davant la sorpresa, preguntàrem si se'n sabia la procedència i ens digueren que no.

Encuriosits i amb la voluntat de contribuir al coneixement penedesenc, hem cercat informació sobre l'artista i el resultat és el següent:

Francesc de Paula Mirabent i Soler és fill del també artista Josep Mirabent i Gatell. ⁽¹⁾ Coll, en l'estudi sobre Mirabent i Gatell, parla dels seus tres fills artistes i diu: *"aquest [Francesc]... seria el que adquiriria més fama tant dins el món de la pintura com en el món de la poesia"*.

César González Ruano, al seu llibre *Huésped del mar* (1945), parla dels pintors sitgetans, entre els quals cita Francesc Mirabent i Soler, i per això en copiem la referència:

"FRANCISCO MIRABENT SOLER⁽²⁾

"Nacido en Sitges. Hijo de José Mirabent. Escritor y pintor. Continuó la tradición paterna con bodegones (frutas) y flores. Fue profesor de la Escuela de Artes y Oficios de Barcelona. Obtuvo medalla de oro en la Exposición Universal de París del año 1900."

Mirabent és significat sobretot pel seu art sobre paper i pergamí. D'ell són els diplomes que es lliuraven al concurs municipal anual d'edificis artístics,⁽³⁾ que eren, segons llegim, *"unes veritables obres d'art"* gràcies al fet que Mirabent era un pintor especialitzat en aquesta classe de treballs.⁽⁴⁾ També va fer el pergamí de reconeixement que oferí el Colegio de Corredores Reales de Comercio a Carles Reynals i Mallol.⁽⁵⁾

Blai Fontanals, un dels pilars de la recerca en la història sitgetana, present a la visita a l'Arboç, ens ha fet arribar diferents referències sobre l'artista publicades al setmanari local de Sitges *l'Eco de Sitges*. La primera és del 30 d'abril de 1933, i explica la seva assistència en un casament, el 29 d'abril, al Prat de Llobregat.⁽⁶⁾ L'article l'anomena *"el maestro de los pergaminos"* i constata la seva brillant oratòria a l'hora de pronunciar el brindis de nocces: *"Con su proverbial galanura de frase en tonos festivos y humorísticos, salpicados de fina ironía y del más íntimo sentimentalismo, leyó una interesante y oportunísima improvisación en verso... teniendo para todos unos versos intencionados, principalmente para los nuevos esposos y sus familiares. Todos escucharon embelesados la poética recitación que duró más de una hora."*

En un altre article de l'*Eco*,⁽⁷⁾ datat el maig de 1933, llegim que Francesc Mirabent tenia l'estudi al carrer Montaner, prop de la Bonanova, i realitzava el pergamí de l'homenatge que tributava la feligresia de la basílica de la Mercè al seu ecònom, el Rn. Salvador Barone i Rovira, nat a l'Arboç, el 1871. Aleshores a la Junta d'Obra de la basílica de la Mercè hi figurava un altre sitgetà, Francesc Ferret i Obrador.⁽⁸⁾

Possiblement aquesta és la referència més directa que permet establir una relació de Mirabent amb la vila de l'Arboç, més concretament amb les pintures de la vida de sant Antoni de la capella de l'hospital. La relació amb el Rn. Salvador Barone a Barcelona fa pensar que aquest li proposés fer les pintures de la capella de sant Antoni de l'hospital.

Francesc Mirabent també fou poeta. L'any 1898, l'editorial L'Avenç li publicava el poemari *Brots de romaní* i el 1904 l'obra en vers de 15 pàgines intitulada *La Mare de Déu del Born. Llegenda catalana*, de la qual se'n féu una edició el 1925.⁽⁹⁾

NOTES

- (1) COLL MIRABENT, Isabel (1979), "Josep Mirabent i Gatell, pintor del segle XIX", a *Butlletí del Grup d'Estudis Sitgetans*, núm. 13, any IV, Sitges.
- (2) http://www.sitgeshotels.com/sitges/hotel_celimar_huesped_del_mar/sitges_es_libro60.html. Capítol "Nuestro tiempo (cuarta parte). I Los pintores", p. 60
- (3) OJUEL, Maria, "El concurs municipal d'arquitectes i decoració de Barcelona (1899-1939)", a *Revista d'Art*, 2006-2007, núm. 6-7.
- (4) Web *Viquipèdia*, concurs d'edificis artístics.
- (5) *La Vanguardia*, 29-VI-1915, p. 3. Any XXXIV, núm 15.301
- (6) *Eco* núm. 2.449, de 30-4-1933.
- (7) *Eco* núm. 2.453, de 28-5-1933.
- (8) *Eco* núm. 2.453, de 28-5-1933.
- (9) Ed. Arts Gràfiques Cerveto.

Josep M. Llantet

EL GOIG DE VIURE COM A PROPOSTA DIALÈCTICA, EL PREGÓ ERUDIT DE FONTXO BLANC

El pregó de Fontxo (Francesc) Blanc a la festa major de Vilafranca del 28 d'agost del 2007⁽¹⁾ constitueix un curiós exercici d'erudició literària, lamentablement ben poc habitual en aquest tipus de predicots, que mereix una consideració específica potser més pels aspectes formals erudits que ens proposa, amb alguns exercicis de veritable virtuosisme metafòric, que pel seu contingut de glosa del goig de viure; en qualsevol cas, una glosa sempre propera a allò que el mestre Milà⁽²⁾ en deia l'estètica subjectiva en l'home, com a espectador de la bellesa real (estètica subjectiva passiva) o com a productor de noves belleses (estètica subjectiva activa). És ben cert que es tracta d'una prosa de trona, farcida de noms propis i de referències a personatges de la vila penedesenca, però també ho és el fet de trobar-nos davant un dels pocs pregons de les darreres dècades que es mereix una lectura atenta i, en alguns moments, també una interpretació amb doble sentit. Aquí proposem sols alguna de les diverses lectures que sens dubte té el discurs, i qui sigui frare que prengui candela.

Així les coses, el predicador vol remarcar d'entrada la brevetat del temps, "...ens penedirem de no haver collit, de no haver fruit, de no haver esmunyit fins a l'última gota cada hora, cada dia...",⁽³⁾ després d'haver-se referit a la festa com a "repicó i clímax"⁽⁴⁾ de les festes majors dels Països Catalans, en una imatge bessona que fa evident la doble perspectiva –el repicó sacre i el climateri profà– que dibuixa tot el sentit del conjunt dels dies de celebració. En alguns moments de la prèdica, però, sacre i